

[Finansministeren.]

om de problemer, som har særlig tilknytning til de to foreliggende afgiftslovsforslag. Jeg indrømmer, at problemerne nærmer sig stærkt de øvrige problemer om indkomstbeskatningen og det, som ellers har med finanslovdebatten at gøre.

Jeg vil gerne sige de ærede ordførere tak for den indstilling — skal jeg sige den gode indstilling, som de har givet udtryk for her under debatten; det gælder i hvert fald de udvalgsberettigede partier. Jeg har forstået deres indstilling over for lovforslagene sådan, at man erkender den økonomiske nødvendighed af, at der gennemføres beskatninger, inddragelser, under en eller anden form og også i et omfang, der nogenlunde svarer eller mindst svarer til det foreslåede.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger om baggrunden for selve lovforslagene og for den størrelsesorden, forslagene har fået. De ærede ordførere har jo ret i, at det, der er den egentlige baggrund, det, der er det primære formål med disse forslag, naturligvis er at skabe eller genskabe balancen på statens budget. Det vil være uhyre vanskeligt på nuværende tidspunkt at vurdere, hvilket omfang disse forslag egentlig bør have, når man skal tage hensyn til alle de forhold, der spiller ind ved bedømmelsen af vor økonomiske situation, også når man i henseende til forslagernes omfang og virkning skal tage hensyn til produktion og beskæftigelse; jeg giver den ærede socialdemokratiske ordfører ret i, at det må være en af de vigtigste ting, der skal tilgodeses i hele vor økonomiske politik. Der skal også i forslagene tages tilbørligt hensyn til rente- og diskontoforholdene, og der skal tages tilbørligt hensyn til vor valutaisituation, og skal man ved siden af også tage hensyn til de muligheder, som vi gerne skulle skabe for at føre vort reformarbejde på indkomstbeskatningens område videre, så tror jeg, de fleste vil være tilbøjelige til at anse de beløb, der her er foreslået, for nærmere at være for små end for store.

Der er én ting, der for mig tæller i denne sammenhæng, og det er den kendsgerning, at velstandsstigningen automatisk følges op af en stigning i forbrugsafgifterne. Det kasseunderskud, der er opstået på mellem

300 mill. kr. og 400 mill. kr. — det vil jeg gerne understrege — er et underskud, som er konstateret. Det er et underskud, der er opstået i sommermånederne, et underskud, som ikke forøges. Det har stabiliseret sig sådan, at vi vel endogså har udsigt til, at det kan arbejdes nedad uden særlige foranstaltninger, men sikkert ikke i tilstrækkeligt omfang.

Det er også rigtigt, som det er fremhævet her i dag, at der var ikke alene en tilbagegang i dette underskud, men der var også, da vi lagde dette budget, regnet med, at der skulle være et rimeligt overskud af omtrent den størrelse i hvert fald, som underskuddet har. Der er vel ingen, der i dag kan sige noget om, hvordan situationen ser ud til foråret. Det ligger sådan, at der i øjeblikket er balance, vel også god balance, mellem årets indtægter og udgifter, og de forhøjelser, der her er foreslået, skal altså indebære både dette, at det konstaterede underskud dækkes så nogenlunde, og at der fremover bliver tale om en overbudgettering på vore statsfinanser. Om dette overskud så vil være tilstrækkeligt til både at sikre en rimelig overbudgettering og til at begrunde en skattelettelse, er der ingen der kan sige på nuværende tidspunkt; men én ting er imidlertid afgjort: forslagene her er med til at skabe mulighed for en nedsettelse af indkomstkatterne, men de begrunder ikke, at der gives løfter på nuværende tidspunkt. Jeg vil også gerne her understrege, at der ikke fra min side er givet noget som helst løfte om, at vi skal kunne få lettelser i den direkte skat til foråret på baggrund af disse forslag. De ærede ordførere vil sikkert også helt ud give mig ret i, at skal der blive muligheder — og jeg håber, de muligheder kommer — så er forslagene her sådan set en betingelse herfor, det første og afgørende skridt i retning af, at sådanne muligheder kan opstå. Der er forskellige andre ting, som skal spille ind: både den forøgelse af de indirekte skatter, som kommer i kraft af befolkningens øgede forbrug, og forskellige andre ting.

Over for det, der er sagt om renteproblemet — jeg tror, at det specielt var det ærede medlem hr. Weikop, der tog dette spørgsmål op og også udtalte, at han var enig i, at man burde tilstræbe en lavere